

„Jeg veed ikke — aa, jo forresten — dersom De vil love mig ikke at sige det til noget Menneske.“

„Det sværger jeg!“ udraabte han og lagde sin Haand paa Hjertet. „Hvad vilde De saa ønske?“

„Jeg vilde ønske, at ... at jeg ikke maa komme til at svide Vællingen imorgen.“

Jubel og Haandklap fra hele Forsamlingen. Men nu var der En, der spurgte:

„Skal vi saa ikke have en Sang?“

„Ja, syng, kære Børn,“ sagde en ældre Dame, der under det sidste var kommen frem i Døraabningen. „Saa anretter vi Deserten imens.“

Uden at han vidste af det, var Per imidlertid bleven iagttaget af et af de enligt gaaende Par, der endnu færdedes omkring i Haven, og pludselig dukkede en Mandsperson op foran ham paa den anden Side af Hækken, løftede med ironisk Høflighed paa sin Hat og spurgte, om den Herre maaske ventede paa Nogen.

Saa listede Per bort.

Men da han havde gaaet et Par hundrede Skridt, standsede han igen og lyttede. De var begyndt at synge derhenne, og han genkendte baade Melodi og Ord, — det var en af de gængse Aftensange, som ogsaa hans Søkende plejede at synge om Sommeren i det Fri:

„Fred hviler over Land og By,
ej Verden larmer mer.
Fro smiler Maanen fra sin Sky,
til Stjerne Stjerne ser.“

Han lyttede med tilbageholdt Aandedræt. Aldrig syntes han, havde han hørt saa mange smukke Stemmer. Aftenens dybe Ro gjorde vel sit dertil. Trods Fjernheden lød ethvert af Sangens Ord saa mærkværdig klart og fuldt i hans Øre. Der var næsten noget overnaturligt deri. Sangen syntes at stige op af Jorden umiddelbart omkring ham, at tone ud fra selve den nøgne Mark som et Kor af Underjordske.